

Povești despre Speranță

Carte apărută cu sprijinul

ROMANIA

Mihai Mănescu este scenarist, producător, specialist în comunicare. A absolvit UNATC în 2007 și a obținut doctoratul în cinematografie și media în 2011. Predă scenaristică la Universitatea Hyperion de peste 10 ani, cursurile sale fiind influențate de principiile călătoriei eroului create de renumitul profesor de mitologie Joseph Campbell, a cărui carte *Eroul cu o mie de chipuri* a tradus-o în 2013. În paralel cu cariera de povestitor, Mihai Mănescu a căpătat o vastă experiență în ONG-urile din România, dar și în industria tehnologiei, acolo unde colaborează cu Oveit, o companie de software pentru experiențe *live* cu sediul în S.U.A. Din 2022 este membru fondator al Asociației Susțin.org, o organizație non-profit, care ajută alte ONG-uri în dezvoltarea campaniilor de fundraising și comunicare. Este, de asemenea, membru al Asociației „De Basm“, Asociația scriitorilor pentru copii și adolescenți din România. A debutat în volum cu cartea *Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie* (Humanitas Junior, 2022), născută din scenariul filmului omonim, semnat împreună cu Matei Dima și Andrei Huțuleac. *Povești despre speranță*, cea de-a doua carte a sa, face parte dintr-o campanie de conștientizare a nevoii de îngrijiri paliative implementată de Susțin.org, sprijinită de UP România și Humanitas Junior, în beneficiul Fundației HOSPICE Casa Speranței.

Ilustratoarea Bianca Anton s-a născut în 1994 la Gheorgheni, Harghita, și a urmat cursurile Facultății de Arte Vizuale și Design a Universității Naționale de Arte „George Enescu“ din Iași. În timpul masteratului, prin programul „Erasmus“, a studiat timp de un an ilustrație de carte și animație audio-vizuală la Facultatea de Arte Plastice din cadrul Universității Vigo, Spania. A ilustrat peste 15 cărți pentru copii, printre care se numără *Poezii, colinde și legende de Crăciun* (Gama, 2017), *Mihnea spune „Mulțumesc!“*, de Florin Bică (Viață și Sănătate, 2021), *Well Rounded*, de Roxana Truța (Two Worlds, 2022), *Scrum, dragonul cofetar*, de Robert Eisler (self-publishing, 2022), *Cum sare piper pe Lună?* de Dorothea Kogure (Univers, 2023).

MIHAI MĂNESCU

Povești despre Speranță

Ilustrații de Bianca Anton

Redactor: Iustina Croitoru
Ilustrația copertei: Bianca Anton
Tehnoredactarea și coperta: Andreea Dobreci

Tipărit la

© HUMANITAS, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mănescu, Mihai
Povești despre speranță / Mihai Mănescu;
il. de Bianca Anton. – București: Humanitas, 2023
ISBN 978-973-50-7926-0
I. Anton Bianca (il.)
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

*Fiițelor mele, Maria și Irina.
Când veți crește și veți avea de făcut alegeri
importante în viață, alegeți să faceți bine.*

M.M.

Câteva cuvinte la început

Această carte s-a născut ca un fel de continuare a proiectului „Copacul dorințelor: Amintiri din copilărie“, un proiect caritabil complex, care a avut la bază un film și o carte pentru copii, și și-a dorit să aducă în atenția și conștiința cât mai multor oameni misiunea fundației HOSPICE Casa Speranței. Filmul și cartea au făcut o impresie puternică asupra publicul larg, deoarece surprindeau o problemă delicată ascunsă într-o poveste plină de candoare, potrivită pentru toate vârstele.

Cu ajutorul acestei povești, mi-am dorit să le ofer copiilor care se confruntă cu o boală incurabilă, fie direct, fie indirect, atunci când cineva din familia sau din anturajul lor primește un astfel de diagnostic, un scut de apărare.

Ideea de a continua proiectul printr-un al doilea volum a venit în urma unei provocări lansate de Humanitas Junior, aceea de a aduce dinaintea publicului o carte de povești ilustrată, care să abordeze teme sensibile și pe care părinții să le-o poată citi celor mici, ajutându-i astfel să înțeleagă o situație dificilă, dacă aceasta apare în viața lor. Prin urmare, trebuie să mulțumesc echipei Editurii Humanitas, în special Lidiei Bodea și Iustinei Croitoru, pentru că au avut din nou încredere în mine, precum și lui Răzvan Pahonțu, Ionuț Trupină și Alice Ene, pentru toată susținerea acordată în publicarea acestei noi cărți.

Poveștile au fost scrise în urma mai multor discuții purtate cu Simona Retea, psihoterapeutul care gestiona terapiile copiilor care suferă de boli incurabile aflați în grija centrului HOSPICE de la Adunații Copăceni, și îi mulțumesc pentru toate ideile pe care mi le-a împărtășit și care m-au inspirat să scriu aceste povești. Evident, mulțumirile mele speciale se îndreaptă și către Mirela Nemțanu, directorul executiv al fundației HOSPICE Casa Speranței, care mi-a rămas o foarte bună prietenă, alături de care am ocazia să contribui la minunata cauză a îngrijirilor paliative.

De asemenea, recunoștința mea merge către UP România, fără sprijinul cărora drumul către tipar al acestei cărți ar fi fost cu siguranță mai lung și mai anevoios. Elena Pap, Camelia Munteanu și Loredana Vătăvoiu, mă înclin în fața voastră. Nu în ultimul rând trebuie să le mulțumesc și lui Andrei Gâțu și Costin Crețulescu, bunii mei prieteni alături de care am fondat Asociația Sustin.org și alături de care construiesc o sumedenie de proiecte menite să facă bine.

Pe lista de mulțumiri o să adaug și câțiva dintre oamenii importanți din viața mea, începând cu părinții mei, Adrian și Carmen Mănescu, și continuând cu prietenii mei Octavian Iosif, Mihai Drăgan, Andrei Teașcă, Dumitru și Florica David.

Am păstrat pentru final mulțumirile pentru soția mea, Elena, cea care mă susține necondiționat în toate proiectele mele – îți mulțumesc că-mi ești cea mai bună prietenă, cel mai bun confident, dar și cel mai exigent editor și critic. Mereu mă provoci să devin un scriitor, un povestitor și un om mai bun și te iubesc enorm pentru asta!

La final, ca și la începutul acestei cărți, vreau să le mulțumesc celor două fiice ale mele, Maria și Irina – vă iubesc, iar această carte vă este dedicată. Atunci când veți crește, sper să nu uitați să credeți în magia poveștilor.

Mihai Mănescu
martie 2023

Țepii ariciului Virgil

În păduricea de la marginea orașului, într-o scorbură încăpătoare, căptușită cu mușchi și smocuri de iarbă, trăia ariciul Virgil împreună cu prietenii lui. Virgil era foarte prietenos și de aceea, la joacă, era mereu în centrul atenției. Trebuie spus că avea ochi vioi, ca două mărgeluțe negre, și cei mai frumoși și mai lucioși țepi. Nu-i de mirare că toți prietenii lui îl admirau și ar fi vrut să fie ca el. Virgil îi încuraja mereu și le spunea că orice arici poate avea țepi frumoși și sănătoși, dacă mănâncă fructe și legume.

Într-o seară, înainte de culcare, pe Virgil începu să-l doară burtica. *Hm, probabil că am mâncat prea mult*, își spuse el, amintindu-și cum descoperise împreună cu prietenii lui un mușuroi forfotind de furnici delicioase.

Se gândi însă că, după un somn bun, a doua zi o să fie ca nou!

Așa că stinse lumina și se băgă în pătuțul lui.

În dimineața următoare însă, durerea era tot acolo și nu voia să-i dădea pace. Supărat, Virgil se duse de îndată la doctorul Aricescu, care locuia într-un tufiș nu departe de căsuța sa din scorbură copacului.

Domnul doctor îl consultă cu mare atenție și, după ce cugetă o vreme, își dădu seama că nu de la furnicile pe care le mâncase se simțea Virgil rău, ci de la o boală pe care o avea de mai mult timp și care acum îi făcea necazuri la burtică. Virgil se întristă auzind una ca asta, însă domnul doctor îl încurajă și-i zise că, uneori, aricii se mai și îmbolnăvesc, dar că pentru fiecare boală există un tratament.

Așa că doctorul Aricescu se așeză la biroul lui și începu să scrie o rețetă:

— Ca să te faci bine, îi spuse el lui Virgil, trebuie să mănânci câțiva țepi dintr-un arbore de tisă.

— Dar o să mai pot să ies la joacă cu prietenii mei? îl întrebă Virgil cuprins de neliniște.

— Cu siguranță. Joaca și prietenii sunt foarte importanți ca să te faci bine, îi răspunse doctorul Aricescu, împingându-și ochelarii pe nas.

Virgil știa că un arbore de tisă se află în apropierea casei lui, așa că urmă sfatul doctorului și începu tratamentul cu țepi ca să se înzdrăvenească.

După câteva zile, se simți mult mai bine: burtica nu-l mai durea și era gata de joacă. Înainte să iasă din camera lui ca să-și reîntâlnească prietenii, se opri în fața oglinzii să-și aranjeze țepii când... surpriză! Țepii îi căzuseră cu totul! Virgil nu-și putea crede ochilor. Țepii lui cei frumoși și admirați de toată lumea dispăruseră. Era... chel. Nu că ar fi

fost urât, dar arăta, cu siguranță, diferit.

După multe ezitări, Virgil își luă inima-n dinți și ieși la joacă.

— Ce-ai pățit? Te-ai tuns?

Unde-ți sunt țepii? îl întrebă mirat unul dintre prietenii lui.

— Ești bolnav? îl chestionă altul.

Virgil le povesti ce i se întâmplase și cum îi recomandase doctorul să mănânce niște țepi de tisă ca să se vindece de durerea de burtică.

— O să-ți mai crească la loc? vru să știe al treilea arici.

— Nu știu, le răspunse Virgil. Dar mai bine să lăsăm țepii și să mergem la mușuroiul de furnici!

Spre marea lui mirare, prietenii arici se dădură un pas înapoi: nu mai voiau să se joace cu el acum, că era bolnăvior și îi căzuseră țepii.

— Dacă o să ne cadă și nouă pentru că ne jucăm cu tine? îl întrebă speriată o aricică.

— Asta nu se poate. Doctorul a zis că pot să ies să mă joc cu voi! îi răspunse Virgil pe un ton rugător.

Dar în zadar, prietenii lui nu se lăsară convinși și se hotărâră să nu-l mai primească să se joace cu ei. Cu inima grea, Virgil porni fără țintă prin pădure. Și cum mergea el așa, cu capul în pământ, dintr-odată, în fața lui apără o vulpe. Aceasta, văzându-l fără țepi și lipsit de apărare, se năpusti asupra lui gata să-l înfulece. Bietul Virgil o rupse la fugă cu inima bubuindu-i de spaimă și se vârî în prima scorbură care-i ieși în cale ca să se pună la adăpost. Vulpea însă nu-l slăbi și încercă să-și bage botul în scorbură ca să-l înhațe. Norocul lui că botul cumetrei roșcovane nu încăpu cu niciun chip! Dar șireata nu voia să se dea bătută cu una, cu două, așa că-și vârî o lăbuță în scorbură.

Virgil se făcuse mic, mic de tot. Dacă ar fi avut țepi i-ar fi fost ușor, dar așa, n-avea cum să se apere. La un moment dat, un zgomot răzbătu din apropiere, și Vulpea, speriată, o luă la sănătoasa. Cu băgare de seamă, Virgil scoase capul din ascunzătoare, curios să vadă ce se petrece. În fața lui apără o fetiță brunetă, cu un zâmbet cald.

— Bună, eu sunt Diana, tu cine ești, mititelule? îl întrebă ea, întinzând mâna.

În spatele fetei se ivi un bărbat înalt, cu părul cărunt.

— Bunicule, ce animăluț e ăsta? îl întrebă Diana.

Bunicul îl privi cu atenție pe Virgil și îi atinse ușor boticul cu degetul.

— E un arici fără țepi, răspunse el.

— Sărăcuțul! Înseamnă că e bolnăvior. Nu-l putem lăsa aici singur și fără apărare. Dacă pățește ceva? Haide să-l luăm cu noi acasă, îl rugă Diana pe bunicul ei.

Bunicul rămase o clipă pe gânduri, apoi, fiindu-i milă de bietul arici, fu de acord să-i ofere adăpost.

— Mulțumesc, bunicule! spuse Diana fericită.

Fata îl ținu în palmă pe Virgil tot drumul până acasă. Deși auzise numai lucruri rele despre oameni, lui Virgil îi plăcea de Diana. Se simțea în siguranță lângă ea.